

Kužim spiku

Rockabilly.

U stilu Carla Perkinsa, Johnnija Burnettea, Genea Vincenta, Eddieja Cochrana, Boba Lumana, Little Richarda, Johnnija Carrola, Johnnija Powersa, Sonnyja Burgessa, Elvise Presleyja, Bennyja Joya i hrpe divljih bendova iz sredine i s kraja pedesetih, **MadMen** izlazi na pozornicu. Frontman uzima mikrofona. Desna noga, lijeva noga, rad kukovima... One, two three, four... Djevojke vrište i padaju u nesvijest

Razgovarala: **Stela Jelinčić**
Fotografije: **Ognjen Maravić**

Zahvaljujemo poznatom zagrebačkom frizeru, gospodinu Ivici iz *Frizerskog salona za muškarce – Ivica*, u Draškovićevoj ulici, što nam je ljubazno ustupio prostor za snimanje. Šišali se nismo.

www.myspace.com/rockinestmadmen

Branko Radovančević (30)

ritam-gitara i pjevač, student menadžmenta u kulturi, radi u marketingu

Darko Groše (31)
gitarist, radi u uredu

B: Bend je krenuo devedeset i šeste. U početku vrlo neozbiljno. Družili se, slušali istu glazbu... Kod nas tada taj neki tradicionalni rockabilly nije svirao nitko. Možda *Mississippi Queen*, isto iz Zagreba, ali njihova svirka je bila bliža hillbillyju i countryju. Mi smo htjeli baš rockabilly, muziku bližu rock'n'rollu, agresivniju i drugačiju. I tako, osnujemo bend... Krenemo kao trio bez bubnjeva, ali brzo skužimo da ipak ne ide bez bubnja. Pridružimo Marka. Marko, koliko si tad imao...?

M: Šesnaest.

B: On je dotad svirao u *Dreamersima*. Pičili su više klasični rock'n'roll. I počnemo vježbat, svirat, nastupat. Zagreb, pa Slovenija, pa preko Slovenije Austrija. Raspišem se i preko neta, glas se proširi, pa dodemo i do etikete *Rhythm Bomb Records*. Odradimo turneju po Njemačkoj, gdje u studiju opremljenom starom studijskom opremom iz razdoblja tridesete-šezdesete snimimo i prvi album, i tako krene... Sve više koncerata, sve više turneja, pa i drugi album *Rhythm and Sin*.

M: A kao klinci slušali smo sve i svašta... Na kraju, od svih muzika – ova nam se najviše dopala. Sve ti to postane hobi... I glazba, i stil odijevanja, i frizura, i sve vezano uz pedesete... Slušaš doma radio, neka pjesma te tresne u mozak, onda skužiš još jednu, pa još jednu, i tak... Prva mi je bila *Tutti Frutti* od *Little Richarda*.

B: Meni je bilo slično... Počeo sam slušati rockabilly iz pedesetih, rock'n'roll iz pedesetih i nekakav punk rock – prve ploče bile su *Ramonesi*, *Jerry Lee Louis*, *Little*

Richard... Kad sam to čuo, mislio sam da ništa bolje ne postoji. Slušao sam i punk, a onda mi je sve prevagnulo na ovu stranu... Rockabilly je prilično bezvremenski, ima tu neku energiju koja će postojati i za dvadeset i za pedeset godina. Kad smo počinjali, rockabilly scena je bila nešto kao retro-pokret... Trend... Ali kako mi se to odmah sviđelo, uvuklo me skroz.

M: Nakon izlaska tog prvog albuma pozovu nas u München kao predgrupu *Stray Catsima*. I to nam bude jedan od jačih koncerata. Čuli smo priču da su od jako puno bendova odabrali baš nas. Nastupimo i na *Rockabilly Raveu*, najjačem rockabilly festivalu u Europi. Bukiraju nam nastup u dva popodne, što je bio normalan termin, ali ipak ne najbolji. Odradimo taj posao – ne perfektno – nego jebeno dobro. Rijetko koji bend tamo zovu dvije godine zaredom, ali poslije našeg koncerta organizator se popne na stage i kaže: "Ovi dečki svirat će i dogodine. I to na glavnom stageu..." I druge godine ti mi dobijemo udarni termin – subota u ponoć, glavna pozornica. Svirku odradimo još bolje od jebeno dobrog. I tako, zaredaju se bukiranja po cijeloj Europi i svim velikim festivalima... Dobijemo poziv i za najveći svjetski festival rockabillyja u Las Vegasu – *Viva Las Vegas*. Glavna je fora bila da ljudi masovno nikad čuli za Hrvatsku, a znaju za nas.

B: U Vegasu je bilo sjajno. Gogo i ja ti hodamo – i dođe nam meksička familija, mama i tata i dvoje male djece. I kaže stari: "Ovo su dečki iz *MadMena*", a klinci počnu pjevat našu pjesmu.

M: I stari veli: "Dečko, evo ruka. Moj sin vas voli." Drugi put, vozimo se liftom. Gledamo u pod, idemo na 23. kat... Dugo traje, pa moraš nešto reći da razbiješ tišinu. I tako, čovjek pita: "Odakle ste?" Mi kažemo: "Iz Hrvatske..." I svi krenu vrištati: "Uaauu, pa kaj ste vi *MadMen*?" I, ono, krene oduševljenje... Fenomenalno.

B: Stvarno znaju za nas, pogotovo u Americi. Naravno, mislim na ljude s naše scene.

M: Rekli su nam, na primjer, da u Los Angelesu, što se tiče rockabilly klubova, u svakom džuboksu imaš naš CD.

B: Unutar rockabilly scene jako dobro kotiramo. Imamo relativno malu nakladu, ali imamo globalnu distribuciju. Recimo, naš frend, Amerikanac, bio je nedavno u Japanu i zove on iz Tokija: "Vidio sam vaš CD. Prodaju ga u šopu". Mi, zapravo, bolje funkcioniramo vani nego u Hrvatskoj. Ovdje je scena premalena. Imamo stranu etiketu koja se brine za nas. A domaća etiketa? Nudio sam im licencu, ali im je bilo preskupo. A možda je tako i bolje. Što nam to treba? Što dobiješ natrag? Realno, možda možeš zaraditi mrvicu više, ali ništa drugo. Možda bi bilo i više medijske pozornosti, ali ni to nam ne treba. Ne treba nam taj cirkus, kao – *gle njih ovako zalizane*. Mi funkcioniramo super unutar naše scene i to nam je dosta. Kad imamo veći koncert – napunimo svaki klub. Čak i bez medijske podrške. Imamo svoju publiku. Zadovoljni smo... Nemamo neke posebne pretenzije. Čim pristaneš svirati za pare – onda moraš

pristajati na neke kompromise, a to ne želimo. Najveći kompromis na koji pristanemo je kad te dobar frend zamoli da mu sviraš na svadbi. I to zato što ste frendovi, zato što te uvijek gleda, i zato što neće da mu nitko drugi svira. A planovi? Probe, svirke i novi album. Do kraja godine sve je isplanirano. Engleska i Amerika, nekoliko koncerata. Sviramo bar dvaput mjesečno. I nema snobizma. Sve nam odgovara... Gle, nije da nismo ambiciozni, nego nismo pretenciozni. To nam je furka.

S: Jeste li romantični? Ili buntovni?

M: Mislim da se ponašam prirodno...

B: *Rockabilly rebels don't go to school* – napisao sam u bilježnicu iz matematike kad sam imao trinaest. Nisam volio taj predmet. To je inače stih *Stray Catsa*. Ma, gle, ta glazba je lišena ideologije. To je prvenstveno, usudio bih se reći, jedino zabava. Nisu to pjesme o tome da li je cijena nafte skočila ili nije.

S: Koja je to ljubav prema pedesetima?

M: Nostalgija...

B: Ma, nije nostalgija. Kad bi bio nostalgičan za pedesetima, to bi značilo da si već živio u njima. Možeš biti nostalgičan za sladoledom *Snjeguljica* jer si ga jeo kao klinac.

M: A, kao, ti ne bi volio da se ova lampa još uvijek proizvodi?

S: Pa, da. Zar nije fora da se sakuplja i traži nešto što se ne proizvodi masovno?

B: Ma, nije ti to stvar snobizma. Radi se o tome da ti se nešto sviđa ili ne sviđa. Neki moji interesi su, dakle, vezani uz pedesete, ali, da se razumijemo, sviđaju mi se i stvari koje nisu iz pedesetih. Što se glazbe tiče – jako volim jazz. Kao i Goran, naš basist, koji jazz obožava. Što se odjeće tiče, kupujem je na e-bayu. Stvarno previše kupujem odjeće. Kupujem i skuplje stvari. To već pomalo sliči na skupljanje.

M: Stella te danas pitala – kaj nemaš ljepšu košulju?

S: Nisam to pitala. Laže. Super ti je košulja.

B: Hahaha, to ti je aloha – havajska košulja. Ima ovaj atomic-dizajn s početka pedesetih. Oridiđi košta jako puno, a ovo je replika. Japanci izrađuju takve replike koje su posve iste kao i one iz pedesetih. Materijal je isti, šav, boje, izrada, i sve, sve, sve... To ti je sad u Japanu ogroman biznis. Ti Japanci ti isto tako rade i s jeansom iz pedesetih.

M: Potraga za odjećom uključuje ekskluzivni luksuz, ali i Hrelić. Nekidan, bio sam u nekom selu. Uđemo u staru kuću i nađem super ogledalo. Sad mi visi u wc-u. Možda glupo zvuči... ali to ti ide tako. Bila je i Petra sa mnom, moja djevojka, našla je košulju i svašta još...

S: Ali kako ste ušli u kuću?

M: Lijepo. To ti je rodno selo moje mame, u kojem više nitko ne živi. Zaraslo sve, uzmeš srp i kosiš. Popneš se uz strgane stepenice, srušiš vrata nogom, udeš 'nutra, a 'nuuuu-traa.... ah.... Kolica za bebu sa špaglanim felgama na amortizerima, a medo sjedi 'nutra, u kolicima, već valjda trideset i pet godina. I mi gas po kući... Obrstili smo je znaš kako... A otkud tebi ideja za šiške?

S: Iz šezdesetih.... Nego, recite vi meni – što plešete?

B: Marko super pleše. Svi smo išli u plesnu školu koju je vodio naš prijatelj Mario. On živi u Londonu i tamo je naučio plesati. Sad svira u nekoliko rockabilly bendova... Imaš ta tri osnovna plesa: *bop*, kad plešeš sam, *jive*, kad su parovi i *strol*, koji žene plešu same. Rockabilly ima neku univerzalnu komunikaciju. Optimistična je, vesela, a opet ima i dozu agresivnosti, ponese ljude.

M: Rockabilly ti je jako zdrava priča. Putuje se po festivalima. Nekad smo samo gosti, i tako. Za kraj, daj da ti velim nekaj u povjerenju. U Engleskoj nas zatvorilo. Ali to je priča za sljedeći put...

B: Ma, da. Ali ajmo sad ozbiljno... Počinjemo vježbati, slagati novi repertoar za nastupe i nove stvari za novi album. Za vinil-izdanje imamo ponudu od dvije izdavačke kuće: španjolskog *Sleazy Recordsa* i kalifornijskog *Wild Recordsa*. Kad se cijeli taj novi repertoar posloži, idemo u Berlin snimiti album. A što se tiče završne riječi, puno smo pričali o rockabilly sceni, ali ja mislim da nije još jasno da ova glazba već polako spada u tradicionalnu glazbu, kao što su i jazz i blues. Ona polako poprima arhivsku vrijednost. Zbog toga ona gubi ponešto na živosti i manje je ona izraz nekog pokreta. Unatoč tome, nadam se da neće cijela scena postati, ono, čičice i bakice. Nadam se da će i dalje biti dio iskonskog rock-filinga koji furaju klinci, da će i dalje živjeti.

Marko Tizaj (28)
bubnjar, autolakirer po struci

Goran Margeta (32)

kontrabas, diplomirani povjesničar, vlasnik galerije umjetnina uglavnom mrtvih hrvatskih autora, oženjen, ima malog Stjepana od dvije godine